TKP'nin SESİ RADYOSU

Yayınlardan Derlemeler

1982

3

TKP'nin
SESİ RADYOSU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN SESİ
RADYOSU
YAYINLARINDAN DERLEMELER

Yıl: 1982
Sayı : 3

DİSK DAVASI İLE İLGİLİ BİR SÖYLEŞİ

- Türkiye Komünist Partisi işçi sınıfımızı, tüm emekçileri, tüm özgürlük yanlısı yurttaşları DİSK ile dayanışmaya çağırıyor. "52'lere özgürlük" diyor, " Cunta mahkemelerinde işlenmek üzere olan cinayeti önleyelim" diyor. Değerli dinleyiciler, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi 8 Ocak 1982 günlü bildirisinde, DİSK'li sendikacıların ölüm istemiyle yargılanmalarına karşı halkımıza işte böyle seslendi. Gerçekten de Cunta'nın mahkemelerinde bir cinayet işlenmek isteniyor. 52 sendikacı ve işçi ipe gönderilmek isteniyor. Savcı Takkeci 850 sayfalık iddianamesinde yalnız 52 sendikacıyı tehdit etmekle kalmıyor; bu davanın çok geniş kapsamı olduğunu, daha en az 2 bin kişinin bu dava çerçevesinde yargılanacağını söylüyor. Tüm demokrasi güçleri DİSK davası ile birlikte tehdit altına alındı. 24 Aralık 1981 günü başlayan DİSK davası bunun için, yalnız halkımızın değil, tüm dünyanın gözlerinin çevrildiği bir dava oldu.

- Dediğin doğru, DİSK'in kapatılması ve sendikacıların zindanlara atılması ile işçi sınıfımıza yönelik saldırı daha da azgınlaştı. Çünkü kazanılmış hakların ellerinden alınmasına karşı işçi sınıfından gelecek tepkiyi ancak böy-

le gözdağı vererek, baskı yaparak önleyebileceklerini hesaplıyorlardı.

Cunta işbaşına gelir gelmez önce işçi sınıfının grevlerini bastırdı. Sendikal hakların tümü işçi sınıfının elinden alındı. DİSK'in kapısına kilit vuruldu. Türk İş çalışamaz hale getirildi. İşçi sınıfının tepesine patron ve Cunta temsilcilerinin ağırlıkta olduğu bir Yüksek Hakem Kurulu oturtuldu. Önce işçilere "suspayı" olarak yüzde 70'lik bir avans uygulaması getirildi. 1979 - 1980 yıllarındaki yüzde 200'e varan fiyat artışlarını yüzde 70'lik bir avans uygulamasıyla karşılamak olanaksızdı. Zaten kimi işyerlerinde verildi, kiminde hiç verilmedi. Ardından Yüksek Hakem Kurulu "ilke" kararlarını çıkartmaya başladı. Her ilke kararı, işçi sınıfının kazanımlarına yeni bir darbe oldu. İki yıllık toplu sözleşmeler üç yıllık olarak bağlandı. İkramiye sayısı dörtle donduruldu. Böylece toplu sözleşmelerle ikramiye artırma hakkı işçilerin elinden alındı. Yan ödemeler çıplak saat ücretlerine dahil edildi. Böylece hem saat ücretleri, hem de yan ödemeler en az düzeye indirilmiş oldu. 1981'de bitecek toplu sözleşmelere yapılan zam oranı yüzde 20 - 25. Bu, yüzde 40 oranında olduğunu söyledikleri 1981 yılı fiyat artışlarının bile gerisinde. Yüksek Hakem Kurulu Başkanı Naci Varlık, 1982 yılı için yapılacak toplu sözleşmelerde, ücret zammının yüzde 25'te tutulacağını açıkladı. Bu işçileri açlığa mahkum etmektir.

Bu yüzde 25 ile ilgili olarak bir noktayı daha sırası gelmişken hatırlatalım. Bildiğiniz gibi Cunta işbaşına geldikten sonra IMF denilen emperyalist para kuruluşu, işçi ücretlerinin üç yıl için yüzde 25 ile dondurulmasını dayatmıştı. Emperyalistlerin her dediği harfiyen uygulanıyor. İşçi sınıfının çektiği açlık, Cunta'nın denetimindeki gazete sayfalarına bile yansıdı. Gazeteler, işçilerin bugün 1976 yılında aldıklarının ancak yarısını alabildiklerini yazdılar. " Beş yıl öncesine oranla işçinin satınalma gücü yarıdan bile aza düştü" dediler. İşten atmalar alabildiğine arttı. Örnek o kadar çok ki...

İşçi sınıfının haklarının budanması konusunda en iyi benzetmeyi Köy Yol İş Sendikası'nın Genel Kurul top-

lantısında konuşan Yol İş Federasyonu Başkanı Muzaffer Saraç yaptı, "Yüksek Hakem Kurulu berbere benziyor. Toplu sözleşmelerde ne saç kalıyor ne sakal" dedi. Yol İş, Likat İş sözleşmeleri ortada. İşçilerin feryatları ortada...

Bir de Cunta'nın gündeminde, ha bugün ha yarın çıkacak olan bir Sendikalar Yasası Tasarısı duruyor ki sendikal haklar, grev, toplu sözleşme hakları iyice budanıyor. Patron temsilcileri ve Cunta, sömürü düzenini emperyalist reçeteler ile ayakta tutmak için ekonomik bunalımın yükünü işçi sınıfının, emekçi halkımızın sırtına yüklediler. Buna karşı işçi sınıfının, emekçi halkın direnişlerini önlemek için DİSK'li sendikacıları, ilerici, demokrat insanları zindanlara attılar.

- Evet ama, Cunta'nın gözdağına rağmen, işkence, ölüm, zindan korkutmalarına rağmen fabrikalardan ses geldi. Örnek bir kaç tane değil, çok. Ben aklıma gelenleri söyliyeyim:

Daha Cunta'nın işbaşına gelmesinden bir kaç ay geçmiş, geçmemişti ki Mersin'de 1400 işçinin çalıştığı Anadolu Cam Sanayii'nde patronun, eski toplu söyleşmeyi bile uygulamaması karşısında işçiler direniş yaptı. Üretim düşürüldü. Patron üç gün dayandı. Mersin Sıkıyönetim Komutanı Tuğamiral Topsever'in işçileri tehdit etmesi bile para etmedi. 3 Aralık günü patron, işçilerin istemlerinin bir bölümünü kabul etmek zorunda kaldı.

1981 yılını Haziran ayı sonunda Arçelik işçileri üç gün üstüste yemek boykotu yaptılar. İşçiler toplu sözleşmelerde kendilerine ödenen farkların dilenciye bile verilemeyeceğini söyleyerek direndiler. İşçilerin direnişi bırakması için yoğun baskı yapıldı. Otuz kadar Arçelik işçisi evlerinden alınarak sıkıyönetime götürüldü.

Yakın zamanlarda, Uzel, Gülok, Karabük işçilerinin direnişleri oldu. Ne sarı Çelik İş yöneticilerinin, ne sıkıyönetimin baskıları Karabük işçilerini yıldırmadı. İşçiler nerede birlik içinde direndilerse ora haklarının hiç ol-

mazsa bir kısmını koparabildiler.

İşçilerin ekmeğine, özgürlüklerine saldırı, "bize karşı çıkmayın, yoksa başınız gider" korkutmacasıyla sürdürülüyor. Bu gün işçiler, DİSK'li sendikacıların idam cezasıyla yargılanmalarının nedenini iyi anlıyorlar.

- Kuşkusuz ama, aynı şeyi Türk İş yöneticileri için söylemek pek olanaklı değil. Türk İş yönetimi DİSK davasında sessiz kalıyor. Türk İş tepe yönetimi DİSK'li sendikacıların, meslektaşlarının idam talebiyle yargılanması karşısında bu güne dek sesini çıkarmadı. DİSK'i savunmayan, sendikacıların ölümle cezalandırılmak istenmesinin karşısına dikilmeyen bir sendikacıya "sendikacı" denebilir mi ? Bu öylesine utandırıcı bir durumdur ki bunun alınlarına sürdüğü kara lekeyi Türk İş yönetimi silemeyecektir. DİSK'i savunmayan Türk İş tepe yönetimi, sendikal hak ve özgürlükleri kararlı olarak savunabilir mi ?

Biliyorsunuz Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu, Türk İş'in üyeliğini askıya aldı. Bu karar iki nedenden ötürü alındı. Birincisi: Bir işçi sendikasının Genel Sekreteri'nin askersel diktatörlükte bakan olması. Sadık Şide, Cunta Hükümeti'nde bakandır. İkincisi de - ki bence çok önemli - Türk İş'i gerçek sendikal anlayışla hareket etmemek ve işçi hakları konusunda savaşım vermemekle suçlamaktır. Şimdi Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu, DİSK'lilerin yargılanmasına karşı çıkıyor. 52'lerin derhal salıverilmesini istiyor. Türk İş yöneticileri, bu uluslararası örgüte gene üye olmak istediklerini belirtiyorlar ama DİSK yöneticileriyle en küçük bir dayanışma içine bile girmiyorlar. Bildiğimiz kadarıyla DİSK'li işçiler kadar, Türk İş üyesi işçiler de Türk İş yönetiminin bu yüzkarası tutumunu pek iyi değerlendiriyorlar.

- Evet, Türk İş tepe yönetimindekilerin sessizliği gerçekten de yüzkarası bir tutum. Hele DİSK'i yargılamak için öne sürülen suçlamaların ne kadar tutarsız olduğu düşünülürse, bu daha da önem kazanıyor. DİSK iddianamesi baştan sona işçi sınıfının hak ve özgürlüklerine yöne-

len saldırıya dayanak olsun diye hazırlanmış. İşçi sınıfının grevleri, 1 Mayıslar, faşizme karşı işçi sınıfının direnişleri "suç" diye gösteriliyor. DİSK iddianamesi tümüyle işçi sınıfına yönelik bir tehdittir. Sendikacıların tek bir terör eylemiyle bile bağı olduğu gösterilmiyor. Çünkü yok ! Salt sendikal eylemlerden dolayı sendikacıların idamı isteniyor. On bir yıl boyunca yasal sayılan DİSK tüzüğünden, DİSK ilkelerinden başka suç diyebilecekleri bir kanıt yok ellerinde.

1961 Anayasası'nı her zaman savunmuş olan DİSK'i, Anayasa'yı çiğnemekle suçluyorlar. Oysa Anayasa'yı çiğneyen kendileridir. Nereden baksan, uydurma suç yaratma gayretleri görülüyor. Türkiye Komünist Partisi'nin Sesi Radyosu, faşist savcı Süleyman Takkeci'nin iddialarının kofluğunu ortaya dökmedi mi ?

- *"Faşist savcı" dedin de aklıma geldi. DİSK davasının bir yanı da faşist MHP davasına misilleme olmasıdır. Bilindiği gibi 19 Ağustos 1981'de faşistlerin yargılanmasına başlanmıştı. Ülkemizde, kanlı terörün elebaşıları belgeler ve cinayet kanıtlarıyla ortadaydı. Faşist katiller için idam cezası isteniyordu. MHP'nin dıştaki suç ortakları harekete geçti. Faşist MHP elebaşılarını kurtarmak için DİSK'li sendikacılar rehin alındı. Bu kez sendikacılar için idam istendi. DİSK davası ile MHP davası gölgelendi. Faşist cinayetlerin, kanlı terörün elebaşıları yeniden gözlerden gizlendi. Bu arada MHP davasında faşist elebaşılar birer ikişer salınmaya başlandı. Faşist katiller yargılanırken bile konulmayan "savaş hali", DİSK'li sendikacılar için konuldu.*

DİSK davasının savcısı Takkeci silah kaçakçılarıyla ve faşist MHP ile ilişkisi olduğu bilinen bir kişidir. CIA, MİT, Kontr-gerilla ve faşist MHP'nin belli amaçlar için ülkemizde sahneye koydukları kanlı terörün ardında olanlardan biridir Takkeci...

- DİSK'li sendikacıların duruşmalarında gerçekten de Cunta'nın işçi sınıfına açtığı "savaş hali" gözleniyor. Sa-

vunma avukatlarına karşı mahkemenin tutumu buna en güçlü kanıt. Sendikacıların savunma hakkı bile yok ediliyor. İşkenceci listeleri hasıraltına gidiyor.

Bu iddianameyi hazırlayanlar herşeyden önce kendi kendilerini Türkiye halkı önünde mahkum ettiler. İddianamede yazılanlar açıkça gösteriyor; DİSK'in, ülkemizin bağımsızlığını, demokrasiyi savunmasından tutun da özel sektöre karşı devletçiliği savunması bile "suç" diye gösteriliyor. Bunun için iddianameyi hazırlayan Kontrgerillacı Takkeci ve ondan aşağı kalmayan duruşma yargıcı Çetiner savunmadan korkuyorlar. Savunmanın sesini kısmak istiyorlar. İstanbul Barosu Başkanı ve DİSK'li sendikacıların savunma avukatı Orhan Apaydın'ın dediği gibi "DİSK davası her türlü yasallığın dışında sürüyor..." Bu davanın hiç bir hukuksal temeli yok. Bunun için DİSK davası, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 8 Ocak günlü bildirisinde denildiği gibi Cunta'nın maskesini de düşürdü. Demokrasiye dönüş sözlerinin bir manevra olduğunu gösterdi.

- Bu manevrayı boşa çıkarabilecek miyiz ? 52'leri kurtarabilecek miyiz ? Bu soruların yanıtını halkımızın, dünya halklarının, demokrasi güçlerinin DİSK'li sendikacılarla dayanışması verecek. DİSK'li, Türk İş'li işçilerin sendikacıları kurtarmak için birleşmeleri, demokrasi güçlerinin hareketlenmesi gerekiyor. DİSK davasıyla geleceğe, demokrasiye yönelik tehdidin farkına varanlar hareketlenecektir. Yeryüzünün tüm sendikaları, Dünya Sendikalar Konfederasyonu, Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu, Dünya Emek Federasyonu'na bağlı yüz milyonlarca işçi DİSK'le dayanışmada birleştiler. Sendikacıların ölüm cezasıyla yargılanmalarının karşısında dünyanın dört bir yanında büyük bir nefret dalgası kabarmıştır. Avrupalı burjuva parlamenterler bile DİSK davasının durdurulmasını istiyorlar. Sansür altındaki basında bile DİSK'i savunan, faşist biçimi yargılamaya karşı çıkanlar var. Cunta, DİSK yargılamasıyla bir işçi arkadaşımızın

dediği gibi "başını taş duvara vurmuştur". 52 DİSK'li sendikacıyı kurtarmak için milyonlarca insan seferber olmuştur.

52'lere özgürlük! Cunta'nın mahkemelerinde işlenecek cinayetleri önlemek için 52'lere özgürlük! İşte şimdi, bu belginin çevresinde örgütlenmenin ve DİSK'le dayanışmayı yükseltmenin zamanıdır.

17 - 19 Ocak 1982 Pazartesi/ Çarşamba

NAZLI ILICAK VE BİLİNEN ANTİ-KOMÜNİZMİ

Değerli dinleyiciler;

12 Ocak günlü Tercüman gazetesinde Nazlı Ilıcak, Marksizm-Leninizm'e, Marksist felsefeye saldıran bir yazı yazdı. Ilıcak, Marksizmi kötülemeye çalışıyor. İlginçtir... Türkiye'de Marksizm-Leninizm yasaklanmıştır. Cezaevleri Marksizmi savunanlarla doludur. Ülkemizde bugün, sınıfların var olduğunu belirten bir bildiri kaleme alanı bile 15 yıl ağır hapse mahkum ediyorlar. Ilıcak'ın gazetesi, işçi sınıfının Marksisit-Leninist partisi Türkiye Komünist Partisi'nin çökertildiğini ileri süren onlarca yazı yayınladı. Tecüman'ın cümle köşe yazarları, boyalı basındaki öteki meslektaşlarıyla birlikte hergün, Polonya olaylarını gerekçe göstererek, sosyalizmin çöktüğünü, Sovyet Marksizmi'nin iflâs ettiğini ileri sürüyorlar. Nazlı Ilıcak bu durumda niçin hâlâ Marksizmi çarpıtmak ve karalamak amacıyla yazılar yazmak gereğini duyuyor ? Bu onun ve savunduğu tekelci burjuvazinin Marksizm-Leninizm'den korkusunu dile getiriyor.

Günümüzde burjuva ideolojisini yalnızca gericilik, karamsarlık, mantıksızlık ve akıldışılık belirliyor. İşte onlar, yığınlara hiçbir somut düşünce öneremedikleri için, çareyi çağımızın tek canlı ve etkin öğretisi olan Mark-

sizm-Leninizme ve onu yığınlara götüren TKP'ye saldırmakta buluyorlar. Ne ki çok da komik oluyorlar.

Bakın değerli dinleyiciler, Ilıcak, Marksizm-Leninizmi nasıl kötülüyor ? Ilıcak'a göre bakın kimler Marksist-Leninist oluyormuş ? Çirkin ve kindar insanlarmış Marksist-Leninistler. Bizim yakışıklı yada güzel olduğumuz yolunda bir iddiamız yok. Doğa kimimizi çirkin, kimimizi güzel yaratmıştır. Ama Türkeş, Demirel, Özal, Kabaklı ve Ergun Göze gibi azılı anti-komünistlere, ne doğanın ne de düşüncenin güzelliğinden hiç bir nasibi olmayanlara Ilıcak'ın eksik etmediği sevgi nereden kaynaklanıyor ? Üstelik kindarlık gibi bir niteleme, aylardır demokrasi güçlerine karşı hergün kin ve nefret kusan, her yazıları, ilericileri Cunta'ya ihbar üzerine kurulan Tercüman yazarlarına sanırız daha iyi yakışır.

Kuşkusuz değerli dinleyiciler, Nazlı Ilıcak bu satırlarıyla burjuvazinin en gerici kesimlerinin, insanlık tarihinin bu en çirkin sınıfının, işçi sınıfına, onun ideolojisine olan kin ve nefretini dile getiriyor. Bunlar on yıllardır Batının patronları, Batının sosyetesi gibi yaşamak tutkusu ile "batılılaşacağız" nutukları ile "küçük Amerika" düşleri ile kıvranan bir sınıfın sözcüleridir. Amerikalı, Batı Avrupalı efendilerinin önünde susta duranların sözcüleridir. Ilıcak, işte bu nedenle ülkeyi emperyalist sömürüye teslim edenlere karşı ardıcıl savaştıkları için Marksist-Leninistleri aşağılamaya çalışıyor.

Ilıcak'a göre komünistler makam peşinde koşan insanlarmış. Bugünün Türkiye'sini yönetenlerin komünistlere layık gördükleri makam, zindanlar ve darağaçlarından başka bir yer değilken Ilıcak'ın bu savı, ağır baskı ve zorbalık altında, halkın ve ülkenin çıkarı için herşeyi göze alan komünistlere olsa olsa bir iltifat anlamına gelir. Ama gerçekten makam peşinde koşanlara Ilıcakların kapısı sonuna kadar açıktır. Bir zamanların solcusu Hakkı Öcal, adlı kişi bugün Ilıcak'ın gazetesinin Genel Yayın Müdür-

lüğü makamında oturuyor. Hayrını görsünler. Güle güle eskitsinler.

Ilıcak "Marksistlerin çoğu şövalye ruhunda olan, haksızlığa tepki gösteren, aldanıp marksist olan gençlerdir. Bunlar sonradan yaşlanıp gerçekleri görünce dönerler" diyor. O, bununla genç Marksist-Leninistlere, kendi şövalyesi Hakkı Öcal'ı örnek gösterip döneklіği öğütlüyor. Parayla herşeyin satın alınabileceğini sananların düşünü dile getiriyor.

Ilıcak, bu gençlere, "Marksizmden vazgeçin" diyeceği yerde, niçin bu adaletsizliklerin ve geri kalmışlığın nasıl giderilebileceğini göstermiyor ? Gösterebilir mi ? Böyle bir olanağı olsaydı, o söz konusu yazısında yalnızca reel sosyalizmin ilkelerini yalan dolanla kötüleyip, "zenginlik, adalet, demokrasi yalnızca batıdadır" diye yırtınmazdı.

Türkiye nerede ? Türkiye niçin zengin ve demokrat değil ? Ilıcak bu ülkeyi on yıllardır yöneten asalak sınıfın adına önce bu soruyu yanıtlasın...

Ilıcak'ın göklere çıkardığı Batı'nın kralı ABD'de durum gerçekten nasıldır ? Bir de buna bakalım. Emperyalizmin insanlık düşmanı bir sınıf olduğunu, bunun yalnız Türkiye'de değil, ABD'de de böyle olduğunu söyleyen komünistlere Ilıcak gibileri doludizgin saldırıyorlar. Ama bakın değerli dinleyiciler, Amerika'da yayınlanan ve Reagan yönetimine bağlılığı ile tanınan haftalık "News and Report" dergisinin 21 Aralık 1981 günlü sayısında neler deniyor : " Ekonomistler ABD'de İkinci Dünya Savaşı sonrası sekizinci bunalıma girildiğini söylüyorlar. Bu en azından İlkbahar'a kadar sürecek. Daha şimdiden üretim yüzde 2 düştü. Son altı ayda işsizlik oranının yüzde 7'den yüzde 8,4'e çıkacağı belli. Gelirlerde son üç aydır artış yok. Sanayi üretimi altı ayda yüzde 2,9 geriledi..." Aynı derginin bir önceki sayısında ise bugün ABD'deki lise öğrencilerinin yüzde 72'sinin düzenli olarak alkol, yüzde 34'ünün esrar ve yüzde 5'inin de kokain kullandığı yazılıyor.

Ilıcak 12 Ocak günlü yazısında Marksizm'in akıllara değil gönüllere hitap ettiğini önesürüyor. Ilıcak gibi bunalım içindeki burjuva ideolojisinin savunucularında akıl olmadığı için Marksizm kuşkusuz onlara hitap etmiyor. Ama onlarda gönül de yoktur. Olsaydı kapitalizmin akıllara da gönüllere de düşman bu içyüzünü Ilıcak'ın gazetesi yığınlardan gizlemezdi.

Gelelim işin özüne. Ilıcak ister istemez bunu kendisi de yazmış. "Marksizm diyor, yükselemeyen memurların, dar gelirli işçinin, üniversiteye giremeyen lise öğrencisinin düzene olan tepkisini istismar ediyor".

Değerli dinleyiciler, sorun şudur ve açıktır : Bu tepkiyi biz komünistler değil onların kapitalist düzeni yaratıyor. Hangi memur yaşamından hoşnut ? "İsteyen emekli olsun" dediler bütün devlet daireleri ayağa kalktı. Hangi işçi dar gelirli değil ? Ücretlerin daha da kısılmasını Ilıcak kendisi savunuyor. Lise mezununa, hatta üniversite, yüksek okul mezununa iş veremeyen kim ? Ilıcak işte bu yüzden, tüm bu geniş yığınlara gerçekçi çıkar yolu gösterdikleri için Marksist-Leninistleri, komünistleri suçlamaya kalkışıyor. Ama komünistlere sövmekle halkın bu sorunları ortadan kalkmıyor ki...

Ilıcak şimdi demokrasiye geçiş oyunu sahnelenmeye başlanınca, yığınların bu oyunu gerçekten ciddiye alıp da gerçek bir demokrasi için savaşımlarını yükseltmelerinden korkuyor. Komünistler bu savaşımın en ön safında yer alarak yığınlara doğru yolu gösteriyorlar. Ilıcak savunduğu sınıf adına dile getirdiği böyle bir korku içinde olmasaydı, Marksizm'den korkmasaydı, TKP'ye, komünistlere böyle elikolu Cunta'nın süngüsüyle bağlanmışken uluorta söverek ucuz kahramanlığa sıvanmazdı.

18 Ocak 1982 Pazartesi

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ DAVALARI

Değerli dinleyiciler;

Türkiye Komünist Partisi davaları sürüyor. Ankara'da tezgâhlanan dava da Şubat ayında açılacak. Cunta mahkemelerinde sürüp giden tüm davalar gibi TKP davaları da hukuk tarihinin yüzkarası davalar olarak anılacak. Kanıtsız bir yargılama nasıl olur ? İşte Türkiye Komünist Partisi davaları bunun örnekleri olarak geçecek tarihe.

Gölcük davasının savcısının kanıt olarak gösterdiği, gösterebildiği bir tek şey var : O da 90 gün, kimi zaman 90 günden de fazla süren işkencelerle alınmış polis ifadeleridir. Ama genel hukuk kuralları - eğer bunlar Türkiye'de hâlâ yürürlükteyse - poliste alınan ifadelerin kanıt olarak kullanılamayacağını öngörür. Üstelik bağımsız bir yargılamada yargıç önünde verilen ifade bile hüküm vermek için tek başına yeterli değildir. Savcı, maddi kanıtlarla iddialarını kanıtlamak zorundadır. Ama Cunta'nın savcıları, doğrusu kanıta manıta bakmıyorlar.

Cunta'nın savcılarının sürekli yineledikleri bir şey de işkence yapıldığını, ifadelerin işkence ile alındığını inkâr etmektir. Türkiye'de işkencenin bir kurum olarak yıllardır yerleşmiş bir uygulama olması bir yana, hukusal olarak poliste alınan ifadelerin kanıt olarak kabul edilmeme-

si bile, tek başına işkencenin kanıtıdır. Üstelik tutuklanan ilericilere işkence yapıldığı maddi kanıtlarla da ortaya çıkarılmıştır.

Değerli dinleyiciler, düşünün siz, eğer baskı, işkence altında olmasanız, kendinize karşı kullanılacak bir ifade verir miydiniz ? Aklı başında olan hangi insan bunu yapar ? Eğer poliste işkence yapılmıyorsa tutuklular neden mahkemeye çıktıklarında ifadelerini kabul etmiyorlar ? Üstelik polisin eline düşen her ilericiye, her yurttaşa işkence yapıldığına ilişkin maddi kanıtlar ortaya çıkarılmıştır.

Gölcük'te sürdürülen TKP davasında, savcı tüm savlarını polis ifadelerine dayandırıyor. Kağıttan kule kuruyor. Sonra da faşist 141. maddeye dayanarak, sanıkları onlarca yıllık hapis cezalarına çarptırmak istiyor.

Savcı bu iddianameyi nasıl yazmış biliyor musunuz ? Demokratik örgütlerde, yasal derneklerde çalışan ilericileri, yurtseverleri "Kim, kimin arkadaşıdır ? Kimler aynı okullarda okudular ? Kim, kiminle evlenmiş ?" ölçülerini kullanarak bir araya getirmiş. O kadar ki savcının suçlu saydığı bir ilericinin komşusu olmak, bu davada yargılanmak için yeterli. Ya terzinizi savcı tutuklamışsa... Evet, bir müşteri olarak siz de bu davanın sanığı oluyorsunuz. Savcının kağıttan kulesi böyle kurulmuştur.

Gölcük davasının savcısı 230 sanığın yalnızca politik görüşlerinden dolayı başlarının kesilmesini istiyor. Cunta mahkemelerinin tarafsızlığına hiç kimse inanmıyor. Nasıl inanalım ? Bakın, Gölcük'teki başsavcı, Dünya Demokratik Hukukçular Birliği'nin gözlemcisi Friedrich Weil'e ne diyor :

"Türkiye'de bir komünist partisi, hatta Fransa'daki gibi bir sosyalist parti bile kurulamaz. Çünkü Türkiye, Sovyetler Birliği'nin komşusudur..." Savcının hukuçu mu, coğrafya uzmanı mı olduğu doğrusu anlaşılmıyor ?

Türkiye'de komünist partisi var. Türkiye Komünist

Partisi'nin varlığı, işçi sınıfının varlığına bağlı. Cunta'nın mahkemeleri, Cunta'nın savcıları ne yaparlarsa yapsınlar var olmaya da devam edecek...

20 Ocak 1982 Çarşamba

BARIŞI SAVUNMA SUÇU

Şu anda bizi dinleyenlerin çoğu, "barışı savunmak da hiç suç olur muymuş ?" diyeceklerdir. Böyle diyecek olanlar bizim barışsever halkımızdır ve halkımız için elbette barışı savunmaktan daha doğal bir şey olamaz. Ama bizi dinleyenler arasında öyleleri vardır ki barışı savunmak suçu, denince hemen ne dendiğini anlayacaklardır. Çünkü bunlar için, barışı savunmak suçtur. Sovyet yanlısı olmanın en büyük kanıtıdır. Size bunun örneklerini vereceğiz değerli dinleyciler ve siz de şaşıp kalacaksınız bu işe...

Bildiğiniz gibi DİSK'li sendikacılar yargılanıyor. Sendikacıların idamları isteniyor. Kolay değil, idam demek işlediği suçun cezasını canıyla ödemek demektir. Biz de bunun için sendikacıların idamının istendiği iddianameye bakıyoruz. Nelerle suçlanıyor sendikacılar ? "Bağımsızlık" dedikleri için; "demokrasi, özgürlük" dedikleri için; işçi sınıfının, emeğin hakkını savundukları için ve dünyada barışı savundukları için. Sendikacıların canlarıyla ödemeleri istenen suçları işte bunlar... Bugün barışı savunma suçu üstünde duracağız.

İddianamenin 89. sayfasında DİSK'in "Temel İlkeler" kitabından alıntılar var. Bu kitabın bir bölümü "DİSK ba-

rış için mücadele eder" başlığını taşıyor. Bu bölümde, değerli dinleyiciler, DİSK yeni bir dünya savaşına ve silahlanma yarışının tırmandırılmasına karşı çıkıyor ve barışın korunması için işçi sınıfının üzerine düşen görevi yapacağını belirtiyor. Sosyalist ülkelerin ve demokratik güçlerin silahlanmaya karşı büyük bir savaş açtıklarını söylüyor. Savcı Takkeci, işte aradığı suçu yakalamıştır.

Takkeci iddianamesinin 274. sayfasında barış için savaşımın Sovyet ideolojisinin bir ürünü olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Burada - ibreti alem için söyleyelim - Sovyet ideolojisine göre dünyada barışın korunması için neler yapılması gerektiği belirleniyormuş. DİSK de 7. Genel Kurul'unda aldığı 2 numaralı kararın 21. fıkrasında barış için mücadele özlemini belirtmiş. Bu özlem savcı Takkeci'ye göre ülkemizin "menfaatlerine" aykırıymış. Dünya barışı için duyulan özlem nasıl olur da ülkemizin çıkarlarına aykırı olur ? Tam tersi. Dünya barışı ülkemizin de çıkarınadır. Ülkemizin çıkarına olan her şey ise savcı Takkeci'nin çıkarına değildir. Çünkü savcı Takkeci dünyayı nükleer bir cehenneme sürüklemek isteyen ABD emperyalistlerinin borusunu öttürmektedir. Bunun için elbette Takkeci barışa düşmandır; barışı savunan DİSK'e düşmandır. Bunun için dünyanın her yerinde milyonlarca insan barış istiyor. Bütün halklar barış istiyor; Takkeci ise savaş istiyor.

Savcı Takkeci, bu azılı savaş kışkırtıcısı barış düşmanlığından dolayı sanık sandalyesine oturtulmayı hak etmiyor mu değerli dinleyiciler ?

21 Ocak 1982 Perşembe

POLİTİK KOŞULSUZ EMPERYALİST YARDIM OLUR MU ?

Son zamanlarda Cunta'nın büyükleri, Türkiye'deki askersel rejimin eleştirildiği ülkelerin televizyonlarına çıkmaya pek bir özen gösteriyorlar. Türkiye'yi tanıtma kampanyasını, daha doğrusu Cunta'yı lanse etme kampanyasını özellikle böyle ülkelerde örgütlemeye dikkat ediyorlar.

Değerli dinleyiciler, geçenlerde Cunta'nın Dışişleri Bakanı Türkmen, Danimarka televizyonunda konuştu. Anımsayalım. Danimarka, son NATO toplantısında, Türkiye'de insan haklarının çiğnendiğini ileri süren, bu nedenle Polonya konusunda NATO'nun alacağı kararların geçersiz kalacağını bildiren bir kaç Batı ülkesinden biridir. İşte bu nedenle Türkmen, Türkiye'deki askersel rejimi eleştiren bir ülkenin, Danimarka'nın televizyonunda arz-ı endam etmiştir.

Pekiyi ne demiştir ? Türkmen'in söyledikleri arasında Cunta'nın sürekli gevelediği bir dizi söz var. Ama bir tanesi sivriliği ve gülünçlüğü ile pek fazla dikkati çekiyor.

Cunta'nın Dışişleri Bakanı şöyle diyor: "Ekonomik yardımları politik bağlarla bağlanmış olarak istemiyoruz." Dıştan bakan, ülkede ne olup bittiğini bilmeyen

biri kalkar "bravo, ne kadar da bağımsızlıkçısın" diye haykırır. Ama Türkmen'in emperyalist ülkelerden gelen ve gelecek olan yardımın önemini vurgulayan sözlerini işitince de "Birader, hiç politik koşulsuz emperyalist yardım olur mu?" sorusunu yapıştırıverir. Hele hele Türkmen'in "ABD bizim iç sorunlarımıza daha değişik yaklaşıyor" demesi üzerine, "Reagan yönetiminin dünya çapındaki tutumu ortada, pes !" deyiverir.

Değerli dinleyiciler, Batı Avrupa'nın değişik ülkelerinde Türkiye'ye ekonomik yardım denilen "koşul dayatmalar"ın verilip verilmemesi tartışılıyor. Burada iki noktadan hareket edenler var. Bir yanda demokrasi güçleri, Türkiye'de ilericilerin, yurtseverlerin Cunhuriyet tarihinin en ağır koğuşturmalarına uğratılmasına karşı çıkanlar. Öteyanda ise ülkemiz halkının Batı Avrupa ülkelerine hatta toptan kapitalist sisteme küseceğinden korkup "bu kadar da ileri gitmeyin" diyenler. Batı Avrupa'da olup biten budur.

Gelelim Türkmen'in göklere çıkardığı ABD'nin tutumuna. Hiç Reagan efendi, sosyalist Polonya'nın içişlerine karışır da NATO üyesi Türkiye konusunda elikolu bağlı durur mu ? Ortak Savunma Grubu gündemindeki askeri mutabakat anlaşması, İran'a yönelik gizli havaalanları, Gölcük'te, ülkenin dört bir köşesinde ABD generallerinin fink atması... Bunlar politik koşulsuz mu olup bitiyor ? Bu emperyalizme boyun eğmek, politik ödün vermek değil midir ? Hem sonra Vietnam kasaplarının, El Salvador'da insan kıyıcılarının Türkiye'deki baskılardan söz etmeleri, ABD'nin tüm bunları kendi çıkarları için açık açık desteklediğni göstermez mi ?

Üstelik Türkmen kaşarlanmış bir politikacı. Politik alanda, diplomasi alanında politik koşul öne sürmeden yardım elini uzatan bir tek sistem olduğunu çok iyi bilir. Bu sistem sosyalist sistemdir. Evet, sosyalist ülkelerdir. Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye yaptığı yardımların tü-

mü tek bir politik koşul öne sürülmeksizin gerçekleştirilmiştir. Türkmen bunu çok iyi bildiği için de geçenlerde kalkmış, "Sovyetler'le ekonomik ilişkileri kesersek bundan ağır sanayiimiz zarar görür" demek zorunda kalmıştır.

Ne demiş atalarımız ? Söyleyene değil, söyletene bakmalı...

22 Ocak 1982 Cuma

EMPERYALİZMİN İKİYÜZLÜ POLİTİKASI

Değerli dinleyiciler;

Emperyalizmin, NATO egemen çevrelerinin, özellikle Reagan yönetiminin Polonya'daki olayları, uluslararası gerginliği artırmada, silahlanma ve barış düşmanı politikanın sürdürülmesinde bir araç olarak kullanmaya çalıştığı giderek daha açık ortaya çıkıyor. Polonya'daki gelişmeler üzerine koparılan fırtınada Reagan yönetimi yeni tip yığınsal kırım silahlarının üretimine hız veriyor. Sosyal harcamalarda yeni kısıtlamalar yapıyor. Halkının lokmasından kestiği paraları Pentagon'un silahlanma bütçesine aktarıyor. Bunun yanısıra Washington yönetimi, Polonya'ya karşı yaptırımlar uygularken, bu bağımsız, egemen devletin içişlerine kabaca karışırken, en temel insan haklarının ayaklar altına alındığı Türkiye'de, El Salvador' da, Guatemala'da gerici askersel rejimleri, Şili'deki faşist Pinochet kliğini her bakımdan destekliyor. Bu da Washington yönetiminin ikiyüzlü politikasını açığa vuruyor.

Bazı kapitalist ülkelerin yığınsal iletişim araçları bile bu tartışma götürmez olguyu vurgulamak zorunda kalıyorlar. Örneğin Federal Almanya Televizyonu ARD'nin "Panorama" adlı programı da geçtiğimiz hafta içinde bu olguyu vurgulamak zorunda kaldı.

Sözkonusu programda şu görüşlere yer verildi:

"Reagan yönetimi Polonya'ya karşı yaptırımlar uyguluyor. Ama ABD'nin ekonomik, politik ve stratejik çıkarları için Türkiye'de, bir çok Latin Amerika ülkesinde gerici askersel rejimlerin insan haklarını kabaca çiğnemesi karşısında sessiz kalıyor. Bunun da ötesinde bu rejimlere her türlü desteği gösteriyor. Bu bakımdan Washington'un Polonya konusundaki tutumu mantık dışıdır."

ABD Dışişleri Bakanı Haig'in Brüksel'de düzenlediği basın toplantısında Türkiye'deki askeri rejimin insan haklarını kabaca çiğneme girişimlerini haklı göstermeğe kalkıştığı vurgulanan programda daha sonra da şöyle dendi:

" Oysa Türkiye'deki askersel yönetim binlerce insanı politik görüşlerinden ötürü zindanlara doldurdu. Şimdiye kadar on idam cezası verildi. Daha üç yüz insan hakkında idam isteniyor. Sırf sendikal çalışmalarından dolayı sendikacılar yargılanıyor. Bunların 52'si hakkında idam isteniyor. Cezaevlerindeki tutuklulara işkence yapılıyor. Bunlar kanıtlarıyla açıklanmıştır. Binlerce kadın, çocuk, tutuklu bulunan yakınlarıyla görüşmek için saatlerce, günlerce cezaevleri önünde bekliyor. Ama Reagan yönetimi Ankara'daki askersel yönetimi destekliyor. Weinberger Ankara'ya yaptığı gezi sırasında Cunta'ya askersel yardımların artırılacağını söyledi..."

Federal Almanya televizyonunun programında daha sonra Latin Amerika'daki gerici, faşist rejimlerin örnekleriyle Washington'un insan hakları sözlerinin bağdaşmadığı vurgulandı. Bu konuda şu görüşlere yer verildi:

"Zamanında Şili'de halkın oylarıyla sol güçlerin temsilcisi Allende devlet başkanı seçildi ama Washington hemen bu ülkeye karşı ekonomik ambargo uygulamaya başladı. Daha sonra ülkede CIA'nın desteği ile faşist bir darbe gerçekleştirildi. ABD, bu yeni durum karşısında Şili'de Allende rejimine uyguladığı ambargoyu hemen kaldırdı. General Pinochet de darbenin ilk günlerinde, "en kısa

zamanda demokrasiye geçileceği"ni söylemişti. Ama aradan sekiz yıl geçmesine karşın yönetimi elinde tutuyor. Üstelik çıkardığı bir Anayasa ile daha sekiz yıl generallerin erkini garanti etti. Bu rejim de ABD'den her bakımdan destek görüyor.

Başka bir örnek : El Salvador'da 1981 yılında 12 bin insan katlediliyor. Öldürülenlerin çoğunluğunu kadınlar, köylüler, çocuklar oluşturuyor. Washington yönetimi bu ülkedeki askersel rejimi de her bakımdan destekliyor. ABD asker ve subayları bu ülkede Cunta birliklerine yardım ediyor. Cunta'nın subayları ABD'de eğitim görüyor.

Bir de Guatemala'yı ele alalım. Bu ülkede de gerici rejim ile faşist komandolar her gün insan öldürüyor. Zamanında Carter yönetimi 'Guatemala'da insan hakları çiğneniyor' diye bu ülkeye karşı bazı yaptırımlar uygulanmasını kararlaştırmıştı. Ama Reagan yönetimi başlar başlamaz bu yaptırımları hemen kaldırdı. Reagan üstelik Carter döneminde alınan bu kararın yanlış bir karar olduğunu söyledi..."

Değerli dinleyiciler, bütün bunları sosyalist bir ülkenin televizyonu değil Federal Almanya'nın televizyonu açıklıyor. Buna şaşmamak gerek. Çünkü gerçekler o kadar ortada ve açık ki Polonya konusunda yaygara ile kamuoyunu aldatmak kolay değildir; emperyalizmin iki yüzlü politikasını gizlemeye hiç olanak yoktur.

23 Ocak 1982 Cumartesi